

čínajíc pozdějším dnem, pod ztrátou lhůt, nebyla pojištěnci povolena dodatečná lhůta ku plnění, nýbrž byla smluvně odsunuta doba splatnosti. Dodatečná lhůta počala tu plynouti ode dne, kdy uplynula nová lhůta k zaplacení první měsíční splátky.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, Rv I 25/31.)

Žalovaný byl pojištěn u žalující pojišťovny na život a měl platiti v prvním roku poloroční premii 4.290 Kč dne 1. ledna a dne 1. července 1929. První poloroční premii žalovaný zaplatil, druhou nikoliv, načež se žalobkyně žalobou, zadanou na soudě dne 29. ledna 1930, domáhala zaplacení premie za druhé pololetí 1929. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ujednáním ze dne 27. září 1929, podle něhož se žalovaný zavázal, že druhou pololetní splátku na první roční premii, dospělou dne 1. července 1929, zaplatí v měsíčních lhůtách po 1.400 Kč, počínajíc dnem 20. října 1929, pod ztrátou lhůt, nebyla povolena žalovanému dodatečná lhůta k plnění, jak mylně míní dovolání, nýbrž byla tím smluvně odsunuta doba splatnosti, jak správně uznal odvolací soud. Tato druhá pololetní splátka na první roční premii dospěla tudíž teprve dne 20. října 1929, a to celá, jelikož již první lhůta nebyla dodržena. Podle § 4 (2) všeobecných pojišťovacích podmínek poskytuje žalující pojišťovna v případě, že následná splátka na první roční premii nebyla zaplacená zavčas, t. j. v době její dospělosti, jednoměsíční dodatečnou lhůtu a platí za výpověď, nepodá-li společnost žalobu do tří měsíců od uplynutí této dodatečné lhůty. Tato tříměsíční lhůta počala tudíž plynouti teprve ode dne 20. listopadu 1929 a uplynula podle toho teprve dne 20. února 1930, tedy po podání žaloby, jež došla na soud dne 29. ledna 1930.

Čís. 11379.

Pokud nebyl zápisek (§ 265 c. ř. s.) osnovou jednacího protokolu. Přesahoval-li zápisek meze § 265 c. ř. s., mělo to býti vytýkáno podle § 196 c. ř. s.

Záleží na tom, zda obsah zápisku byl přednesen, nikoliv na tom, zda byl soudcem přečten.

Není-li v protokole udáno, že byl obsah zápisku přednesen, nelze k němu přihlížeti.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, Rv I 2176/31.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Dovolání opřené o dovolací důvody čí. 1, 2, 3, 4 § 503 c. ř. s. není opodstatněno. Zákon v § 477 čí. 8 c. ř. s. zakazuje pod zmatečností, by nebyly zakládány osnovy jednacíh protokolů stranami sepsané. Rozhoduje tedy, zda zápisek založený žalovaným jest osnovou jednacího protokolu. Co jest tím rozuměti, vyplývá ze zprávy společné konference (materialie k zákonům o civ. ř. s. sv. 2 str. 322), která o tom praví: »Zakládání osnov protokolů podle způsobu dnešního summárního řízení, zvrhnutí protokolování v obyčejnou výměnu spisů, má činiti zmatečným celé řízení i s rozsudkem«, a dále: »Taková sankce asi zabráni s dodatečnou pevností trvale všem pokusům přenéstí dlouholeté zvyklosti a pohodlnosti do nového procesu a tím mařiti jeho cíle.« O založení takové osnovy tu však nejde, nýbrž jde o zápisek podle § 265 c. ř. s. Přesahoval-li zápisek meze, vytčené v § 265 c. ř. s., mělo to býti vytknuto podle § 196 c. ř. s., což se nestalo. Pokud jde o čí. 2 § 503 c. ř. s., záleží především na tom, zda obsah zápisku byl žalovaným přednesen, nikoliv na tom, že nebyl soudcem přečten; neboť soudce smí přihlížeti jen k tomu, co bylo stranami předneseno. Paragraf 265 c. ř. s., nedovoluje »přednésti« námitky a návrhy ve formě zápisku, nýbrž předepisuje, by návrhy a prohlášení, které strana učinila, t. j. ústně přednesla, byly na jisto postaveny podáním krátkého zápisku. V § 265 třetí odstavec c. ř. s. se sice nařizuje, by zápisek byl přečten, ale to proto, by mohlo býti zkoumáno, zda to, co bylo předneseno, jest správně v zápisku uvedeno. Že obsah zápisku byl ústně přednesen, není v protokole udáno. Proto nesmělo k němu býti přihlíženo.

Čís. 11380.

Kauční hypoteky.

Nárok na částku uloženou podle § 224 ex. ř. může býti opřen jen o nároky, které vznikly po rozvrhovém roku.

Nebyly-li ohlášeny nároky z poměru kaučního, nebo byly-li ohlášeny, ale nevyčerpávají celou kauci, a kauční poměr trvá dále, uloží se celá částka nebo celý nevyčerpaný zbytek.

Tam však, kde zástavní kauční poměr přestal rozvrhem, jak jest tomu u pohledávek za vedlejší poplatky a útraty, které jsou zajištěny kauční hypotekou vedle hlavní hypoteky, které se z nejvyššího podání dostává úhrady ať hotově nebo převzetím, jest účtovat při rozvrhu všechny vedlejší poplatky kryté kaucí.

Ustanovení § 224 ex. ř. nevylučuje platnost předpisu § 210 ex. ř. pro ony nároky z kaučních hypotek, které vznikly do rozvrhu a jež při něm byly již známé a určitelné.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, R II 397/31.)

Rekursní soud nevyhověl rekursu vymáhající a zároveň knihovni věřitelky do usnesení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost. D ů v o d y: Stěžovatelka brojí proti to-